

Tio dikter

BILLY RAMSELL

Tio dikter

Översättning till svenska från engelska av Helena Hansson, 2023.

Umeå, 2023

VERSOPOLIS

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

Urval av Erik Jonsson, i samråd med översättaren, för det europeiska samarbetsprojektet
Versopolis – www.versopolis.com.

Detta häfte är ej till försäljning utan distribueras enbart genom Littfest – Umeå internationella
litteraturfestival, samt inom projektet Versopolis.

This project has been funded with support from the European Commission. This publication
reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use
which may be made of the information contained therein.

© Billy Ramsell.

FORMGIVNING Johan Hammarström

TRYCKNING tryckning.nu | h:ström – Text & Kultur AB, Umeå, 2023.

ISBN 978-91-519-8961-7

BILLY RAMSELL,

född 1977 har publicerat två diktsamlingarsamlingar, *Complicated Pleasures* 2007 och *The Architect's Dream of Winter* 2013. Han bor i Cork där han driver ett förlag. *The Architect's Dream of Winter* nominerades till Irish Times Poetry Now Award. Ramsell tilldelades Chair of Ireland Bursary 2013 och har därefter nominerats till flera andra priser.

YOU ASK FOR SOMETHING BEAUTIFUL

But how
now all the meridians have slackened
and the time-zones between us
put on centuries each hour,
now they've melted down the statue
of the physicist in the square,
now the fuchsia's been left burning in piles
with the blackberries and those little blue flowers
no one every really knew the name of,
now every pub is shuttered
and the banjos are skinned with dust
in the department of silences,
now the database of wind
holds every optimistic kiss I settled on your belly
and Tarragona, our city of bonfires,
our city of casual drug use and vinyl,
has been consigned to the archive of snow

DU BER OM NÅGOT VACKERT

Men hurdå
nu när alla meridianer har slaknat
och tidszonerna mellan oss vuxit med
århundraden för varje timme,
nu när de har smält ner statyn
av fysikern på torget,
nu när fuchsian ligger och brinner i högar
med björnbären och de där små blå blommorna
som ingen riktigt visste vad de hette,
nu när varenda pub är förbommad
och banjorna har fått en hud av damm
i tystnadernas departement,
nu när varje optimistisk kyss
jag placerade på din mage finns i vindens databas
och vårt Tarragona, brasornas stad,
festknarkandets och vinylens stad,
har överlämnats åt snöns arkiv

SOUND

to Norbert Valath

To render the ocean one needs a whole year
with Zoom in freezing fingers on a quarter-mile of coast.
Sound is the one true vocabulary of nature

and not the peacock-palette painters swear
he uses for his best stuff, for his daily disposable frescoes.
To render the ocean one needs a whole year

on the quay-side tracking the tide's increasing stature,
its drones and climaxes, the diminuendo when it shows
sound is the one true vocabulary of nature.

Nature plays bass-clarinet in a Barcelona pop-up theatre.
In a polo-neck he solos the ocean. He tongues, he blows
to render the ocean. One needs a whole year

or centuries to capture even its least-most feature:
like the boat-cove's lapping, backwashed contraflows.
Sound is the one true vocabulary of Nature,

who's lost in his MacBook, applying filter after filter
to this day-long rock-pool's jazz, its stadium of echoes.
To render its ocean once needs a whole year:
sound is the one true vocabulary of nature.

För att återge havet behöver man ett helt år
med zoom och iskalla fingrar på trehundra meter kuststräcka.
Ljud är naturens enda verkliga ordförråd

och inte den påfågelspalett som konstnärer svär
att han använder för sina bästa grejer, sina dagliga engångsfresker.
För att återge havet behöver man ett helt år

på kajen där man följer tidvattnets allt större kalibrer,
bordunerna och topparna, diminuendot när det bekräftar
att ljud är naturens enda verkliga ordförråd.

Naturen spelar basklarinett på en av Barcelonas popupteatrar.
I polotröja spelar han havets solo. Han blåser, han sätter
an för att återge havet. Man behöver ett helt år

eller hundratal för att fånga dess allra minsta kvaliteter:
som båtvikens vågskvalp, svallvågor som vänder.
Ljud är naturens enda verkliga ordförråd,

som går förlorat i hans MacBook, med filter på filter
på hållkarets jazz dagen lång, genklangernas fäste.
För att återge havet behöver man ett helt år:
ljud är naturens enda verkliga ordförråd.

AND IN THAT INFINITE HUMMING

Come to me.
Come to me across the karst esplanade.

I give you permission,
safe conduct over and through
the wheat-quiet, the crocus trail,
past the watchman's hut

to my blouse stitched from silences,
my sleeves manufactured from silences.

You have leave, you can enter,
scuff dust from your walking boots
at my threshold east of the fields.

Though you cannot leave
for my house through the mesh-work of machine noise
come to me. Though you must always be
stationed within earshot of the train-yard,
on streets built from humming and sirens, built without exit
from gear-crunch and traffic-drone, come to me
though you can never come.

I will breathe carefully onto your nape,
my breasts against your back, my copper form,
as the breeze seasons hibiscus in my chamber,
seasons the silences
with salt from the gravelly shore,
or just breathe like this
into your ear like this

OCH I DETTA OUPPHÖRLIGA BRUS

Kom till mig.

Kom till mig över karstesplanaden.

Jag ger dig tillåtelse,
fri lejd över och genom
vetestillheten, krokusleden,
förbi vaktpostens hytt,

till min blus som är sydd av tystnader,
mina ärmar tillverkade av tystnader.

Du får lov, du får stiga in,
nöt stoftet från dina vandringskängor
på min tröskel öster om åkrarna.

Trots att du inte kan ge dig av
till mitt hus genom maskinlarmets gallerverk
kom till mig. Trots att du alltid måste vara
posterad inom hörhåll från bangården
på gator byggda av brus och sirener, byggda utan väg ut
från växelskrap och trafiksorl, kom till mig
trots att du aldrig kan komma.

Jag ska andas varsamt i din nackgrop,
med bröstet mot din rygg, min koppargestalt,
medan vinden torkar hibiskus i min kammare,
kryddar tystnaderna
med salt från den grusiga stranden,
eller bara andas så här
i ditt öra så här

so come to me.
Come. Come though you can't
across the ragged karst,
the wheat that is buttery or dun.
My blouse is stitched with the quiet of the marram grass,
my sleeves with eight versions of silence.
Come to me come.

så kom till mig.

Kom. Kom trots att du inte kan

över den skrovliga karsten,

vetet som är smörgult eller blackt.

Min blus är broderad med av marhalmens stillhet

mina ärmar med åtta varianter av tystnad.

Kom till mig kom.

GLITCH

You were my one-hit-wonder of summertime.
I was your throwaway B-side.

I was the dreaded first week of September.
You were the seaside.

You danced an adagio to the apple trees' confetti.
I watched from the terrace.

I filled and filed each declaration in triplicate.
You couldn't care less.

For transport you bridled a shaft of runaway sunlight.
I was a slow bus to Carlow.

You wore the faces of Cleopatra and Marilyn.
I was Ken Barlow.

I felt a needed, obedient cog of the world.
You slipped its grid.

I made my body its input; its servant and its terminal.
You never did.

I stacked every shelf in the-pea-and-bean section,
made it a seven-deep banner of tins.

You spent seventeen winters on the teal coast of Baltimore
watching the teal waves come in.

GLAPP

Du var min one-hit-wonder, min sommarplåga.

Jag var din B-sida, mest slit-och-släng.

Jag var den fruktade första veckan i september.

Du var en strandäng.

Du dansade ett adagio till äppelträdet's konfetti.

Jag tittade på från vår balkong.

Jag fyllde i och lämnade in alla formulär i tre exemplar.

Det var inget du brydde dig om.

Som skjuts betslade du en bortsprungnen solstråle.

Jag var en långsam buss till Carlow.

Dina ansikten var lånade av Kleopatra och Marilyn.

Jag var Ken Barlow.

Jag var en omistlig, lydig kugge i världen.

Du slank bara ut.

Jag gjorde min kropp till dess tillopp; dess tjänare och ändpunkt.

Det gjorde aldrig du.

Jag fyllde på varje hylla på konservavdelningen,

gjorde den till ett sju burkar djupt band.

I sjutton vintrar var du på Baltimores grönbå kust

och såg de grönbå vågorna slå mot land.

For seventeen summers you rode on their surfaces,
from isle to invisible isle.

I directed grannies, nannies, the fat mothers, the prams
to the bread and the cereal aisle.

From spindrift you wove a mandolin of such choruses.
I twanged on a Jew's harp.

They made stained-glass walls for the cottage you wintered in.
I was the dark.

Your glowing panes let me in, you were meadow I was bitumen,
I blackened the least of your paths.

You adventured, I hid. I endeavoured, you did. I remembered.
Your saddle had no room for the past.

You were bright feet slipping free of the jaw-trap.
I was the vice.

I know that's you knocking on my 4am window
You know I'll try anything twice.

Sjutton somrar red du på vågornas yta,
från den ena till den andra osynliga ön.

Jag visade gummor, barnflickor, tjocka mammor, barnvagnar
till gången med flingor och bröd.

Av vågstänk vävde du en mandolin av såna refränger.
En mungiga knäppte jag på.

De gjorde väggar av målat glas till stugan du övervintrade i.
Jag var mörkret då.

Dina blossande rutor släppte in mig, du var äng jag var asfalt,
jag gjorde din obetydligaste stig svart.

Du tog risker, jag gömde mig. Jag strävade på, du gjorde. Jag mindes.
I din sadel fick det förgångna inte plats.

Du var kvicka fötter som slank ur rävsaxen.
Jag var en skruvtving.

Jag vet att det är du som knackar på mitt fönster vid fyra på natten.
Du vet att jag provar allt en gång till.

A NOTEBOOK (Bound in Goat-Skin, with Goat-Skin Slipcase)

Goat, you left your epidermis
for this journal, for the feminine give,
the finger-beguiling
mildness of its sheath.

So lead me back, goat,
with carefree steadiness,
through the gale-whittled
foothills of memory!

Pick a path for me that staggers,
that corkscrews
and shanks upward
and torques into the notional.

Let your cleft and steady ghost
abide with me; guide me
with your tufted hooves
over all the knolls and hollows

of verbiage, of syntax,
upward, upward through the thin
reverberating air,
across the scree, the rutted elevations.

EN ANTECKNINGSBOK (i getskinnsband, med skyddskassett i getskinn)

Get, du gav din överhud åt denna
dagbok, för den kvinnliga smidighetens skull,
fodralets finger-
tjusande mildhet.

Så led mig tillbaka, get,
med sorglös orubblighet,
genom minnets storm-
täljda kullar!

Välj en stig åt mig som vinglar,
som slingrar
och kränger uppåt
och vrider sig mot det begreppsliga.

Låt din kluvna och stadiga ande
bliva kvar hos mig; led mig
med dina ulliga klövar
över alla tuvor och gropar

i ordflödet, i syntaxen,
uppåt, uppåt genom den tunna
genljudande luften,
över rasbranten, de sönderkörda höjderna.

THE WAITER

Your waiter, unaccountably,
has been replaced mid service.
Gone is the welcoming, deferential,
Greek-looking fellow who seated you,
who presented your copper plate *carta*.

Now, instead, bringing only obligation
on a silvery platter, his necktie
and his pocket square impeccable,
comes a thin, deliberate gentleman.
How huge his obsidian eyes are!

He sets the itemised bill before you,
examines the middle distance.
You read. You relive implausible entrees,
stodgy middle platters,
the tart, inevitable denouement.

And this *addition*, you soon appreciate,
can't be settled here *en terrasse*
not here on the corner of Muntaner
and Deputation Street, not here
amid the laughter, the clatter of cutlery,

while the motorised scooters go by
and the flaxen girls swinging tote bags.
Oh you can leave your chequebook
and your money-clip behind. Certain debts, alas,
must be remitted in the currency of light.

KYPAREN

Kyparen har, oförklarligt,
blivit utbytt mitt i måltiden.
Borta är den välkomnande, artige karln
med grekisk uppsyn som man blev placerad av,
som överlämnade en prydligt präntad *carta*.

Nu kommer istället, enbart bärande på
plikter på en silverbricka, med
oklanderlig slips och näsduk,
en mager, behärskad herre.
Vad stora hans obsidianögon är!

Han lägger den specificerade notan framför en,
inspekterar tomma intet.
Man läser. Man återupplever osannolika förrätter,
stabbiga mellanrätter,
den beska, oundvikliga upplösningen.

Och denna *addition*, inser man snart,
kan inte regleras här *en terrasse*
inte här i korsningen Muntanergatan
och Diputaciógatan, inte här
bland skrattet, bestickskramlet,

medan elsparkcyklarna kör förbi
och de linhåriga tjejerna svänger tygkassar.
Åh du kan lämna ditt checkhäfte
och din sedelklämma hemma. Ack, vissa skulder,
måste efterskänkas i ljusets valuta.

The waiter shuffles, aspirates,
conveys the merest soupçon of impatience.
He must lead you, now, into the hushed
and over-appointed dining room,
down thin reverberating stairs.

You'll follow him almost willingly
through the pantry hung with ostriches,
with rabbits' staring eyes,
through the rusted, hissing
convolutions of the boiler room.

He'll escort you into a wheezing elevator
a box that's dimly lit and mildewed,
that closes with a whisper,
that stalls and shunts
then gives and plummets suddenly.

Kyparen trampar, aspirerar,
uttrycker en ynka soupçon av otålighet.
Han måste nu gå före in i den dämpade
och överbokade matsalen,
nerför en smal ekande trappa.

Man följer efter honom nästan med nöje
genom serveringsrummet prytt med strutsar,
med stirrande kaninögon,
genom pannrummets rostiga,
väsande vindlingar.

Han visar in en i en rosslande hiss
en låda som är dunkelt upplyst och möjlig,
som stängs med en viskning,
som fastnar och rycker
och sen ger efter och plötsligt stört dyker.

DUSK AND TOMATOES

Elena, we will make a fine stew,
a broth of albondigas,
of rabbit and wine.
I am writing this next to the recipe.

It will simmer lasciviously
—all silken currents—
on the battered stove's good hob.
Its depth, its pheromones

will season the living room
and snap the cat's spine
into an arc of predation
on their wanton way to the balcony.

Gonzalez is playing the host most graciously.
Ovidi is here, with all his tart
but harmless anecdotes.
Angès has her freshly-printed pamphlet.

I have shuffled the flea-bitten
rickety sofa to the balcony.
I sip ripasso on the balcony
and imagine that you're coming.

You could be coming with a tray
of Montserrat tomatoes;
wrinkled, ridged, irregular,
straining to contain themselves.

SKYMNING OCH TOMATER

Elena, vi ska laga en utsökt gryta,
en buljong med albóndigas,
med kanin och vin.
Jag skriver detta intill receptet.

Den ska puttra vällustigt
– bara lena strömvirvlar –
på den medfarna spisens fungerande platta.
Dess djup, dess feromoner

ska krydda vardagsrummet
och kröka kattens ryggrad
till en båge av rovlustnad
på deras ostyriga väg mot balkongen.

González spelar ytterst nådigt värd.
Ovidi är här, med alla sina kärva
men oförargliga anekdoter.
Agnès har sitt nytryckta häfte.

Jag har knuffat ut den loppättna
rangliga soffan på balkongen.
Jag smuttar på ripasso på balkongen
och fantiserar om att du ska komma.

Du kunde ha kommit med en bricka
med Montserrattomater;
skrynkliga, fårade, oregelbundna,
klarar knappt att hålla sig inom skalet.

I imagine your kitten heels
click-click on the cobbles
as in cotton, in plaid and polka dot,
in hand-altered yellows you sashay

past Fati Lali's sari shop,
past the sunburnt laughter of the kitchen boys
spilling into the evening's pinkness
from Ibrahim's Pak Café.

I can almost hear you approach
through the diminishing din
a Black hawkker beats out on his butane can
in a happy advertisement toward the square.

Oh do come and join us, Elena,
come and bring impossible tomatoes!
Bring limes and fascination.
Bring a bottle of Cariñena. Bring two.

We'll sit savouring the lavender,
short-lived dusk out on the balcony
as the revellers pass beneath us.
Elena, we will make a fine stew.

I have seasoned, with bright pink salt,
a rabbit's hip and saddle.
I have peeled four yellow onions.
I have borrowed this pen from Alejandro Gonzalez Gonzalez.

Jag fantiserar om dina taxklackars
klick-klick på kullerstenen
som i bomull, i rutigt och prickigt
i gult omsytt för hand svassar du

förbi Fati Lalis saributik,
förbi kökspojknas solbrända skratt som
svämmas över, ut i det kvällsrosa,
från Ibrahims Pak Café.

Jag hör nästan hur du närmar dig
genom det bortdöende då som
en svart gatuförsäljare hamrar fram på sin gasflaska
som ett glatt tillkännagivande mot torget.

Åh kom nu hit till oss, Elena,
kom hit med osannolika tomater!
Kom med limefrukter och tjusning.
Kom med en flaska cariñena. Kom med två.

Vi ska sitta och insupa den lavendelblå,
kortlivade skymningen ute på balkongen
medan rumlarna går förbi därnere.
Elena, vi ska laga en utsökt gryta.

Jag har kryddat, med klarrosa salt,
ytterlåret och sadeln av en kanin.
Jag har skalat fyra gula lökar.
Jag har lånat den här pennan av Alejandro González González.

OH BARCELONA YOU KEEP ON MAKING IMAGES ALL THE TIME!

One shudders at the cost involved,
at all the metric tonnes of twilight,
of dawn in shimmering deposits,
extracted, expended on your fripperies;

at all the luminous one-act shows
you stage somehow simultaneously
minute after minute
between the sea and Tibidado;

at all the leading men, all the endless
unwary regiments of extras
that you cast, dismiss and cast again
on every street and street corner;

at how you cancel each scene so casually,
erasing, after the briefest moment only,
every pageant, romp, impromptu
to embark on fresh initiatives.

But it heartens one, somehow,
to know that you'll still be here,
that after one has, as it were,
endured the ultimate cancellation

you'll still mount your entertainments;
that when I'm drowsing in our family plot
at the Old Montjuic Cemetery
you'll still be processing light and sound.

ÅH BARCELONA DU SKAPAR JU NYA BILDER HELA TIDEN!

Man ryser åt vad det ska kosta,
åt alla dessa tonvis med halvdager,
med gryning i glimmande avlagringar,
utdragna, uttömda på din grannlåt;

åt alla självlysande enaktare
som du på nåt vis iscensätter samtidigt
minut efter minut
mellan havet och Tibidabo;

åt alla huvudrollsinnnehavare, alla oändliga
aningslösa arméer av statister
som du utser, avskedar och utser på nytt
på varenda gata, i vartenda gathörn;

åt att du så nonchalant bryter varenda scen,
raderar, efter bara ett litet ögonblick,
varenda tablå, upptåg, improvisation
och ger dig på nya projekt.

Men på nåt sätt livar det upp att veta
att du kommer att vara kvar här,
att när man, så att säga, har
blivit definitivt inställd

kommer du att fortsätta iscensätta dina nöjen;
att när jag slumrar i vår familjegravplats
på gamla kyrkogården i Montjuïc
kommer du att fortsätta processa ljus och ljud.

Though your output, Barcelona, induces, too,
a faint but definite melancholy...
Consider all the images I'm missing
while I'm sat here with my papers!

In La Bordetta you're staging an action shot:
two brown-eyed girls are battering
their frayed, deflated football
against a brown gate again and again

While miles away, on Princesa Street,
one of your henna-haired femme fatales
steps forward, douses her cigarette
and casts her turquoise shutters open.

While in Poblenou an old lady, paper-skinned,
hauls her recalcitrant shopping trolley
down the winter beach, deserted,
down to the whispering tideline;

only to step delicately, definitively,
onto the water's tremulous surface,
onto the path the February sun pours out
across the frigid Mediterranean.

She'll follow that rippling, platinum avenue.
trundling further, further over the water
toward the low sun's milk-white eye,
its noonday aperture, its oval door into eternity.

Men din produktion, Barcelona, framkallar också
en vag men otvetydig melankoli ...
Tänk på alla bilder jag går miste om
när jag sitter fast här med mina papper!

I La Bordeta arrangerar du en actionscen:
två brunögda flickor dunkar sin
utslitna, punkterade fotboll
mot en brun port om och om igen.

Medan en hennafärgad femme fatale
långt därifrån, på Princesagatan
kliver fram, släcker cigaretten och
slänger upp sina turkosa jalousier.

Medan en gumma med pappershud i Poblenu
drar sin motspänstiga shoppingkärra
längs vinterstranden, den folktomma,
ner till den viskande tidvattenlinjen;

bara för att varsamt, beslutsamt,
kliva ut på vattnets skälvande yta,
ut på den stig som februarisolens öser ut
tvärsöver det iskalla Medelhavet.

Hon ska följa denna krusiga aveny av platina,
rulla längre, längre ut över vattnet mot
den lågt stående solens mjölkvita öga,
middagsbländaröppningen, den ovala dörren till evigheten.

LAMENT FOR ESBJÖRN SVENSSON

Play me something. Though you're not really here,
with the rain tat-tattooing the kitchen window like a snare

and the wind, the wind, the weary wind
droning like the bass on Tuesday Wonderland,

the heating creaking in the key of A, the fridge voicing
the same two notes in perpetuity (I'm improvising

here for accompaniment; give me a break).
I'll pour us both a finger of Knob Creek.

And though you're not really here play me something: a slow
progression on my flatmate's beat-up Casio

then your hands jerking like manic crabs across the key-
board. Or don't play. It's up to you. But play.

For there's no one but me here in the lamplight.
Or at least tell me what eternity is like:

if it's a never-closing-club called *The Hereafter*,
dead greats in the rhythm section, you tinkling like the laughter

of sixteen-year-olds on a beach in late July, table-serviced boozing.
Or if dying translates us into the condition of music;

leaves us weightless, melodious, floating bars of thought
uploaded like data into the mind of God.

Spela nånting för mig. Fast du inte är här egentligen,
där regnet trum-trummar som en virvelkagge på köksfönstren

och vinden, vinden, en kraftlös vind
ljuder entonigt som basen på Tuesday Wonderland,

och värmeledningarna gnisslar i A-dur, kylan ljudar fram
samma två toner evinnerligen (jaja, kom

igen nu; jag improviserar ett komp här ju).
Jag ska hålla upp en skvätt Knob Creek åt oss nu.

Och spela nånting för mig fast du inte är här egentligen: en dröjande
ackordföljd på en sliten Casio som tillhör min rumsgranne

och sen far dina händer fram som maniska krabbor över hela
klaviaturen. Eller spela inte. Välj själv. Men spela.

För det finns ingen mer än jag här i lampskenet.
Eller berätta åtminstone hur det är i evigheten:

en ständigt öppen klubb vid namn *Det tillkommande*,
med döda storheter i rytmsektionen och ditt klinkande

som tonårsskratt på stranden sent i juli, spritservering vid sittande bord.
Eller om döden förvandlar oss till ren musikform;

och vi blir viktlösa, melodiösa, svävande takter av tänkande
som laddas upp som data till Guds medvetande.

Okay fine. Let's not talk of prematurity and jazz
but just listen to the silk rain fizz

upon the rain that waterfalls the steps, tests drains,
and strokes the bevelled slope of River Lane

as we name the too-late, unmade albums
(*Fractal Birds, Jessica's Premises, E.S. Ah Um*)

your fan-club now will only hear in overhearings or in dreams.
And I won't bullshit you, in the sweep of things

your trio-intricacies, your carefully-sequenced records will endure
no longer than the muttering gap between main set and encore,

no longer than it took the final chords to flow,
like a receding wave, back into the piano

when you played late and cranky in the Opera House,
unsoundchecked, your sampler or whatever on the fritz.

This stubby bottle's empty as your glass.
I wouldn't bring this matter up unless.

Though you're not really here it's time to go.
It's easing off, I think. I'm sorry. You know

I'm sorry but it's time. That's traffic and raw light
spills through the curtain-gaps. It's easing. Thank you. And goodnight.

Visst. Vi pratar inte mer om alltför tidigt eller jazz
utan lyssnar bara på silkesregnets brus

på regnet som forsar nerför trappan, testar avloppens gränser,
och smeker River Lanes fasade slänter

medan vi räknar upp de aldrig inspelade album
(*Fractal Birds, Jessica's Premises, E.S. Ah Um*)

som din fanclub bara råkar snappa upp eller hör i drömmar.
Och jag ska inte hymna, i ett brett perspektiv kommer

dina trio-subtiliteter, dina noggrant uppbyggda skivor inte att stanna kvar
längre än det mumlande avbrottet mellan huvudset och extranumrets start,

inte längre än det tog för slutackorden att likt en
våg som drar sig bakåt strömma in i pianot igen

när du spelade på operan i Cork, sent och vajigt,
utan soundcheck, samplern eller vad det nu var hade pajat.

Denna knubbiga flaska är lika tom som ditt glas.
Annars skulle jag inte föra det på tal.

Men om du faktiskt inte är här är det dags att ge sig av.
Det börjar lätta, tror jag. Förlåt. Du vet att jag

beklagar men det är dags. Det är trafiken och det sipprar in kallt
ljus genom gardinspringorna. Det lättar. Tack. Och god natt.

AT CASA ALMIRALL

I could have lingered, gentlemen,
till the first drafts of the morning,
till the dawn with all its tangerine, its amber,
caresses the old stain-glass partition.

I could have tarried in this candle-lit back section
amid the cockles,
the slivers of octopus.

I could have given hour after hour
to the appraisal of vermouths,
of variable vintages,
while skeins of cigarillo smoke
hover about the ceiling fan.

Ah I could have lingered here!

But I, as a minor poet
of the Catalan neo-renaissance,
am summoned to my duty now.

Oh Gonzalez, oh Pollina,
I must arise and leave you both.

I must forsake this raised and delicate
soufflé of conversation,
must sway down Joaquin Costa Street;
through the standing heat,
the weed lividity, sour canyons of the Raval.

PÅ CASA ALMIRALL

Jag kunde ha dröjt kvar, mina herrar,
till morgonens första utkast,
tills gryningen med allt sitt brandgula, sin bärnsten,
smekte den gamla skiljeväggen i färgat glas.

Jag kunde ha stannat här innanför, i stearinljusskenet
bland hjärtmusslorna,
bläckfiskstrimlorna.

Jag kunde ha ägnat timme efter timme
åt att prova vermouthisorter,
av olika årgångar,
medan nystan av cigarillrök
svävade kring takfläkten.

Åh jag kunde ha dröjt kvar här!

Men som mindre betydande poet
inom den katalanska nyrenässansen
blir jag inkallad i tjänst nu.

Åh González, åh Pollina,
jag måste resa mig och lämna er.

Jag måste överge denna luftiga och delikata
samtalssufflé,
måste vackla iväg på Joaquín Costa-gatan;
genom stillastående hetta,
gräsets likblekhet, Ravals unkna raviner.

I'll go north. I'll tend the grapes of metaphor,
work my allotment of the language.

How I've tilled those ingrate terraces:
the pared back squares of lavender,
the topsoil perfumed and unyielding.

Slowly. Slowly.

My verses stretch and hesitate,
scale their rickety trellises.

My fruit comes rust-red, grudging.

My muse is the muse of chalk,
of ingratitude and lavender.

Jag ska norrut. Jag ska vårda metaforikens druvor,
odla min språkliga jordlott.

Som jag har skött om dessa otacksamma terrasser:
de nerklippta lavendelkvadraterna,
den parfymerade och motsträviga matjorden.

Sakta. Sakta.

Mina verser tänjs ut och tvekar,
klättrar på sina rangliga spaljéer.

Min frukt är roströd, motsträvig.

Min musa är kritans musa,
otacksamhetens och lavendelns musa.

